

Հյուղը

Դաշտի ճամբու մը վըրան,
կամ ըստորոտը լերան,
ուղեորին ժամանման
ըսպասող հյուղն ըլլայի:
Ու գգուանքիս կանչէի
ես ճամբորդներն անժաման.
ու ճամբուն վրայ մենաւոր,
ու ճամբուն վրայ ոսկեման,
եկտրներուն դիմաւոր՝
ծըխանիս ծուխն ամպէի:

Ու գրգանքիս կանչէի
ուղեորներ պարտասուն,
ու բարեւի մը փոխան
հազար բարիք ես տայի:
Հազար բարիք ես տայի,
գոլը կրակին ճարճատուն
կուօքը բերրի դաշտերուն,
բոլոր միրգերն աշունի,
ու մեղր ու կաթ ու գինի...

Ու լսէի ես ցայգուն,
քովը կրակին ճարճատուն,
երգն իրիկուան եկտրին.
ու ջամբէի ես ցայգուն
երազներով պատարուն
նինջ՝ իրիկուան եկտրին:
Ու լսէի ես այգուն,
սրտապատար ու տրոփուն
գովքն իրիկուան եկտրին.

ու դիտէի ես այգուն,
ու խոկայի օրն ի բուն
երթն իրիկուան եկտորին...:

Ու ծմեռներն ալ համբուն,
հըրաւիրակ զըւարթուն,
կանքնէի քովը ճամբուն.
ու ձիւնապատ հէք մարդուն
ես հայրօրէն, լայնաբաց
երկու թեւերս պարզէի.
մի՛շտ քաղցրագին, նիւթացած
հըրաւէ՛րն ես ըլլայի:

Ա՛հ, ըլլայի՛, ըլլայի՛,
դաշտի ճամբու մը վըրան,
կամ ըստորոտը լերան,
ուղեւորին ժամանման
ըսպասող հի՛ւղն ըլլայի: